

Joan F. Mira

El nom de la plaça

La setmana passada, a València, la plaça del País Valencià deixava de ser de tot el país i passava a referir-se només a l'ajuntament que s'alça al costat d'establiments Barrachina. La pròxima consecució pot ser llevar aquest apel·latiu del preàmbul de l'Estatut. O tornar-nos el cavall.

lència dels que sí que saben on anaven. «Que no hi haja conflictes, pacifiquem», deien. Vanitat de propòsit. Cediu la meitat del terreny, i l'enemic demanarà la meitat del que us queda. I així més i més. Doneu la mà, i us menjaran el braç. Quan «podien» no haver cedit, van cedir la mà i mig braç. Després, tot el que quedava. No van voler veure que hi ha una espècie de bèstia, no

Molt bé, ja ens han fotut el nom de la plaça, ja els autobusos de l'empresa municipal de transports no portaran el cartell «Plaça del País Valencià», ja no podrem dir als taxistes «porte'm a la plaça del País». ¿Quin país? El país, senyor, el nostre, el que tenim, que és poquet i ara ja no és res, ni el nom d'una plaça. Hala, doncs, ja s'han quedat descansats: de país, ni la plaça. Res. Punt final. Solucionat. Plaça de l'Ajuntament, que no és res, que és com diu la gent a la plaça de qualsevol poble, i prou. Res que pugua fer pensar res, que pugua recordar res, que pugua evocar un projecte que va existir. S'ha acabat.

De tot allò de fa quinze anys o deu anys, ja era l'única cosa visible que ens quedava, com una placa de resistència, com un testimoni d'allò que va ser possible i van fer impossible. Veies el cartell, alguna adreça, algun rètol, i pensaves: allò va existir. Bé, allò va existir, però cal fer com si no hagués existit mai. Com si mai hagués eixit al carrer més de mig milió de persones cridant «País Valencià», com si mai no hagués existit un Consell del País Valencià, com si mai no hagués existit un consens quasi unànime (*Las Provincias* incloses) sobre unes poques coses elementals, com si una minoria violenta no hagués imposat a poc a poc, un darrer de l'altre, la seua voluntat, com si...

Però, en veritat en veritat, mai no es recula prou, quan es comença a recular. Mai no es perd prou terreny quan l'enemic vol ocupar el camp sencer i sense obstacles, mai no anem prou endarrere quan cedim a la força. Sempre podrem perdre més terreny encara, recular més, recular, fins a caure en el precipici del pur no res.

La pròxima mesura: tornar el cavall. I tot al seu lloc.

És allà on ens volen enviar: a les pures tenebres exteriors.

Vostès diran —els que manen, fa temps que ho diuen— que símbols i nom no són res. Error. Ho són tot, en la consciència, i per a la consciència, d'una col·lectivitat. Si no foren crucialment importants, «ells» no haurien mogut tota una llarga guerra per rebentar-ne uns i imposar-ne uns altres. Ells no es mamen el dit. Sabien el que volien, i quan eren una petita mino-

ria van emprar la violència per aconseguir-ho. I ho han fet amb tant d'èxit i encert que ara ho poden aconseguir ja sense violència. Han guanyat. Han esperat el seu moment: fa anys que es preparaven.

I els «nostres», excepte uns pocs, molt pocs, no saben què volen ni què busquen ni on volen arribar. Potser només administrar, fer gestió, coses així, molt respectables. Per això no han tingut inconvenient a claudicar davant de la vio-

en dic el nom, que és implacable, és insaciable, que sempre vol més, que ho vol tot, que no sap de concòrdies ni de paus civils. Innoents, els nostres amics: la bèstia no en tindrà mai prou.

És una història molt vella i repetida. Esperem només que quan els nostres amics es despertin i vegem qui tenen davant, no siga ja massa tard. El nom de la plaça, cada cosa per separat, no és res. I tanmateix, ara, ho representa tot. □